

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem
JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **J. H.,**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 8.11.2016,
č.j. 77508/2016/ODSH/8,**

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 31.8.2016, č.j. OSA/P-828/16-D/48, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, kterého se dopustil tím, že dne 8.6.2016 v době okolo 16:06 hod.

Shodu s prvopisem potvrzuje

jako řidič motorového vozidla tov. zn. VW Passat, registrační značky (spz) XXX XXXX tak, že jel na pozemní komunikaci č. III/2982, v obci Spoil, na ulici Na Okrajích, rychlostí 40 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h), přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v tomto místě stanovenou dopravní značkou B20a na 30 km/h nejméně o 10 km/h, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

2. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:
3. V žalobě v podstatě uvedl čtyři žalobní body. V prvním, označeném jako „vady výroků“ namítl, že je výrok nepřezkoumatelný, když z něj nelze dovodit, v jaké části ulice na okrajích obce Spoil mělo k přestupku dojít, rychlostní limit neplatí v celé délce předmětné ulice. Výrok neobsahuje odkaz na všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. V druhém žalobním bodu namítl, že nebyly dodrženy podmínky měření rychlosti, měření rychlosti prováděla Městská policie Sezemice v obci Spoil, nebylo však prokázáno, že by měření rychlosti prováděla na základě veřejnoprávní smlouvy ve smyslu § 3 a) odst. 1, zákona o obecní policii, a to v součinnosti s Policií ČR, na úsecích určených Policií ČR, a ani to, že by účelem měření rychlosti bylo zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Měření rychlosti bylo nezákonné. V dalším žalobním bodu, tj. v třetím žalobním bodu, namítl nesprávnost provedení měření rychlosti, toto bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, záměrný kříž nebyl zcela na vozidle, k žalobě zástupce žalobce, který často zastupující žalobce v těchto věcech doložil, jako obvykle, obecné vyjádření ČMI, ze kterého vyplývá, že když není dodržen návod k obsluze, nelze výstup z takového měření užít jako důkaz. Nebyl dodržen předepsaný horizontální úhlový měřicí úhel, v daném případě „*panovaly přímo ideální podmínky*“ pro vznik tzv. „*slip effectu*“. V posledním žalobním bodu namítl, že nebylo prokázáno, že v úseku, kde mělo dojít ke změření, skutečně platil rychlostní limit 30 km/h, tuto skutečnost dovozovaly správní orgány pouze z oznámení o přestupku, ten však nelze použít jako jediný důkaz. V závěrečné části žaloby pak uvedl žalobce, respektive jeho zástupce, jako obvykle, svůj nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu NSS. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.
4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na žalované rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvá napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen **žalobními body**, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov.

rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesně právní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení

Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

6. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací **odpovědi implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. K tomu lze ještě uvést, že **povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).**
9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
10. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
11. Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že **žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).**
12. **Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem** byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Krajský soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“* V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. **Podklady**, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že **se žalobce dopustil zmíněného přestupku** (což bylo v daném případě splněno). Žaloba nemohla být úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících strážníků pro užívání měřicího zařízení, ověřovací list měřicího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).
13. V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí z úřední povinnosti,

zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

14. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a potažmo i z rozhodnutí žalovaného, přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno a prokázáno, přičemž správní orgány při rozhodování o vině žalobce nevycházely pouze z oznámení Městské policie o přestupku, ale ze stěžejních podkladů pro vydání tohoto rozhodnutí, tj. z fotodokumentace získané měřícím zařízením a dále z platného ověřovacího listu tohoto měřícího zařízení. **Přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno, což vyplývá z pořízené zcela jasné fotodokumentace žalobcem řízeného vozidla, když po zastavení tohoto vozidla byl žalobce jako jeho řidič ztotožněn. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti** (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci jeho viny. Stěžejním důkazem svědčícím o této vině je v případě uvedeného přestupku vždy záznam o změření vozidla řízeného přestupcem a dále i existence podkladů ověření funkčnosti tohoto měřícího zařízení. Pro věc tedy je klíčové to, že **důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen.** V daném případě měřící zařízení, o jehož identitě nebyla žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Uvedené podklady tak postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný – žalobce dopustil přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, a obdobně i rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). **Námitky žalobce obsažené v jednotlivých žalobních bodech jsou pouze účelového charakteru, a to z následujících důvodů:**
15. Postup, kdy žalobce v průběhu řízení týkajícího se dopravních přestupků neuplatní žádné věcné námitky, když proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podá jen blanketní odvolání, přičemž námitky byly obsaženy až v žalobě, vyhodnotil ve své judikatuře týkající se těchto přestupkových věcí již i Nejvyšší správní soud nejprve jako účelový. Např. to naznačil v rozsudku ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, když uvedl, že je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci jako účelová.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). V obdobném případě, kdy bylo podáno blanketní odvolání, a až v žalobě byla uplatněna věcná námitka, NSS uvedl, že „*s ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suploval řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze*

v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem.“... Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). Rozšířený senát NSS sice v usnesení ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71 uvedl, že žalobní tvrzení a důkazy v těchto řízeních týkajících se přestupků uplatněná poprvé až u soudu, nemůže soud odmítnout jako opožděné, nicméně zároveň dospěl k závěru, že když soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, které po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň „neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku“ a dospěje k závěru, že „správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál“, tak soud může nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat „irelevantními“ či „nevěrohodnými“. Přes evidentní účelovost zmíněné procesní strategie se krajský soud proto zabýval žalobními námitkami, k nimž uvádí následující skutkové a právní závěry:

16. O účelovosti a nevěrohodnosti námitek uplatněných až v odvolání svědčí zejména věcné námitky zpochybňující „*správnost provedeného měření rychlosti*“, uvedené v bodu III. žaloby. Žalobce, respektive jeho zástupce, jako obvykle v obdobných věcech, soudu předkládá vyjádření Českého meteorologického institutu (dále jen „ČMI“), které v podstatě paušálně předkládá v obdobných případech týkajících se měření rychlosti. Toto vyjádření ČMI bylo vydáno dne 27.11.2015, a i když je označeno jako „*vyjádření k danému přestupku*“, k danému přestupkovému jednání se vztahovat nemůže, když přestupek v dané věci byl spáchán dne 8.6.2016. Navíc je krajskému soudu z jeho rozhodovací činnosti známo, že stejné vyjádření bylo předloženo i ve věci řešené zdejším soudem pod sp. zn. 52A 15/2016, kdy soud požádal ČMI o stanovisko, přičemž ze sdělení ČMI ke zmíněnému „*vyjádření ČMI*“ ze dne 27.11.2015 vyplývá, že „*předmětnou listinu sice ČMI jako vyjádření k obdobnému případu vydal, nicméně v rámci jiného řízení vůči jiné osobě odlišné od žalobce. Považujeme za důležité sdělit soudu, že tato listina se s největší pravděpodobností rozšířila mezi část veřejnosti, zabývající se zastupováním řidičů ve věcech přestupků týkajících se provozu na pozemních komunikacích a je prezentována jako obecné vyjádření ČMI mající za cíl zpochybňovat měření prováděná rychloměry bez ohledu na jejich druh. Žádné takové obecné vyjádření však vydáno nebylo, vzhledem k povaze problému ani vydáno být nemůže.*“ Z toho vyplývá, že v podstatě toto vyjádření bylo předloženo pouze účelově, když se k dané věci nevztahuje. Navíc, jak vyplývá z fotodokumentace, záměrný kříž měřicího zařízení byl umístěn na přední části vozidla, nikoliv že nebyl, jak tvrdí účelově zástupce žalobce. Ostatně z jím předložené fotodokumentace vyplývá opak jeho tvrzení v žalobě. V neposlední řadě je třeba uvést, že k předmětnému měřicímu přístroji TruCam se vyjádřil i NSS v rozsudku ze dne 3.3.2016, č.j. 7 As 276/2015-38, kdy uvedl, že „*kontrolní mechanismy zajišťují, že pokud TruCam ukončí měření bez chybového hlášení, je hodnota naměřené rychlosti správná. Než se zobrazí naměřená rychlost, systém provede cyklus několika měření, aby vyloučil statisticky významnou chybu a potvrdil tak správnost naměřené hodnoty, proto vyhodnotí-li kontrolní mechanismus, že měření by nemuselo být správné (např. nenadálá překážka v trase paprsku, pohnutí ruky s TruCamem atd.) objeví se chybové hlášení.*“ Pokud měřicí přístroj nemá stabilizovanou polohu, měření rychlosti se neprovede. Z toho

vyplývá, že již i NSS potvrdil, že funkce daného měřicího zařízení je automatická, tedy lze aplikovat na daný případ judikaturu NSS, podle které, pokud byla rychlost žalobce rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27 a ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60). V tomto světle jsou již naprosto bezvýznamná další tvrzení žalobce zpochybňující funkci daného měřicího zařízení, dokonce lze z nich vyvodit pouhou jejich účelovost. Např. žalobce poukazuje, že nebyl dodržen předepsaný horizontální nulový měřicí úhel, dále zpochybňoval přesnost použitého rychloměru svým subjektivním podezřením o existenci podmínek pro vznik tzv. slip effectu, poukazoval na měření rychlosti v zahraničí a problémy spojené s tímto jevem. Tyto námitky jsou oblíbené v případech obdobných žalob, kdy podává žaloby Mgr. Jaroslav Topol, zastoupení poté přebíral Mgr. Václav Voříšek jako advokát, či jak tomu bylo v dané věci, žalobu podává přímo Mgr. Václav Voříšek. Např. ve věci 52A 79/2016 tyto stejné námitky rovněž byly uplatněny a soud proto k nim opakuje to, že v dané věci byla potvrzena zmíněná automatická funkce měřicího zařízení a tím jsou tyto námitky naprosto bezpředmětné. Navíc žalobce neuvádí, kde konkrétně v návodu k obsluze měřicího zařízení požadavek na dodržení měřicího úhlu 0 % je obsažen, kdy už z logiky věci vyplývá, že tzv. 0 % úhel nemůže být dodržen, protože měřicí zařízení by muselo stát uprostřed jízdního pruhu, ve kterém by se muselo zároveň pohybovat měřené vozidlo, přičemž měřicí zařízení (z logiky věci) se vždy musí nacházet mimo jízdní pruh a provádění měření se realizuje vždy poněkud šikmo vzhledem k vlastní dráze měřeného vozidla, přičemž podstatná je skutečnost, aby byl zaměřovací terč – záměrný kříž měřicího zařízení zaměřený na měřené vozidlo, což se v daném případě také stalo. Tento závěr týkající se této námitky uvedl podepsaný soud i v rozsudku týkajícím se ve věci řízení pod sp. zn. 52A 34/2014, přičemž NSS tento závěr potvrdil v rozsudku č.j. 4 As 63/2015-52. Proto zmíněné úvahy žalobce, které podepřel i odkazy na články za pomoci internetového vyhledavače jsou pouze účelové, a ve světle již zmíněného usnesení rozšířeného senátu NSS, který se vztahuje k případům blanketních odvolání a námitek uvedených až v žalobě, se jedná pouze o nevěrohodné námitky (srov. usnesení NSS ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71). Rovněž i další námitky nemohly obstát. Na rozdíl od žalobce krajský soud nespatřuje ve výroku rozhodnutí o přestupku žádnou vadu způsobující nezákonnost tohoto rozhodnutí, když v tomto výroku je přestupkové jednání přesně identifikováno. Z žalovaného rozhodnutí, z rozhodnutí o přestupku a ze správního spisu nevyplývá důvodnost spekulativních pochybností žalobce, zda v daném místě vůbec mohla Městská policie měřit a zda zde platila dopravní značka B20a, tedy zda v místě měření byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 30 km/h. K tomu je třeba uvést, že pokud by v daném místě nebyla povolena nejvyšší povolená rychlost 30 km/h zmíněnou dopravní značkou, tak by jistě žalobce jako řidič při zastavení na takovou zásadní skutečnost jistě upozornil, případně by to namítl alespoň v odvolání proti rozhodnutí o přestupku, když ne v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, kdy vůbec nepovažoval za potřebné se dostavit k ústnímu jednání, konanému dne 23.8.2016. Touto neúčastí se sám zbavil práva na veřejné projednání věci, pokud tuto námitku uvádí až v žalobě, tak jednak k ní neuvádí žádné konkrétní údaje, které by svědčily o tom, že by v místě měření nebyla nejvyšší povolená rychlost takto zmíněnou dopravní značkou upravena, vyslovil pouze pochybnost, zda tomu tak skutečně bylo. V případě tohoto soudního řízení se však neprovádí žádná „inventura“ postupu při měření rychlosti, když břemeno tvrzení a břemeno důkazní leží na žalobci. Zástupce žalobce, jak je to soudu již známo z jiných soudních řízení, pouze v těchto případech

blanketních odvolání v žalobě zpochybňuje zjištěný skutkový stav uváděním různých spekulativních pochybností (např. tvrzením o správném ustavení měřícího zařízení, o tom, zda měli policisté řádně nahuštěny pneumatiky vozidla, zda byl dodržen návod k měření atd.). V případě těchto námitek se jedná o účelovou procesní strategii, kdy žalobce až v žalobě předestře soudu různé své spekulativní hypotézy a domnívá se, že by soud měl všechny jím uváděné účelové pochybnosti vyvracet a prověřovat. Důkazní břemeno je v první řadě na žalobci, kdy je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce, neznamená, že by správní orgán či dokonce až soud měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán či soud, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Požadavek zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, zahrnuje povinnost správního orgánu opřít své rozhodnutí o důkazy, které poskytují dostatečný, ucelený a logický obraz pro vydání rozhodnutí. S takto zjištěným stavem musí být seznámen účastník správního řízení, který má možnost vyjádřit důvodné pochybnosti a dosáhnout tak zjištění stavu, který je již z jeho hlediska dostatečný pro vydání rozhodnutí. Pokud by správní orgán vyslovené pochybnosti neodstranil, pak by zjevně porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je však zcela nereálné stanovit správnímu orgánu povinnost zjistit a popsat stav věci tak, aby rozhodnutí obsahovalo odpovědi na všechny případné a nevyslovené otázky či subjektivní pochybnosti (srov. usnesení NSS ze dne 3.3.2016, č.j. 10 As 24/2015-58, bod 34). V daném případě podle názoru krajského soudu byla povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, splněna, výrok rozhodnutí je opřen o smysluplná, relevantní a ucelená zjištění, o nichž nebyly vzneseny v řízení důvodné pochybnosti, a ty, které byly vzneseny v žalobě, byly pouze účelového charakteru (srov. usnesení NSS ze dne 3.3.2016, č.j. 10 As 24/2015-58, bod 35). Žalobce tak zůstal jen v rovině tohoto účelového zpochybnění, které nemohlo v dané věci založit důvody pro zrušení žalovaného rozhodnutí, když spekulativní a účelové námitky žalobce nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Zároveň toto soudní řízení není kontrolou ex offio postupu policistů a správních orgánů v dané věci, ke svým tvrzením neuvádí žalobce žádné konkrétní údaje či důkazy, které by mohly vzbudit důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. K námitkám žalobce je třeba uvést, že jej tíží důkazní břemeno k tvrzením v nich obsaženým. Zásada oficiality v přestupkovém řízení znamená, že minimálně důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu NSS uvedl, že „*názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35). To stejné platí i ve vztahu k námitkám žalobce uvedených až v žalobě. Pokud žalobce tvrdí, že z výroku není zřejmé, zda ke změření došlo v místě, kde platil „*rychlostní limit*“ v souvislosti se zmíněnou dopravní značkou B20a, tak se jedná pouze o jeho spekulativní hypotézu, když žalobce ani v podstatě netvrdí, že by v daném místě tento rychlostní limit takto stanoven nebyl. To stejné platí i ve vztahu ke zpochybnění provádění měření rychlosti Městskou policií Sezemice v obci Spoil, žalobce tvrdí, že „*nebylo prokázáno, že by měření rychlosti prováděla na základě veřejnoprávní smlouvy...*“, k tomu však neuvádí žádný konkrétní údaj či návrh

na provedení důkazů, který by nasvědčoval této spekulativní a účelové námitce, tj. že skutečně v dané věci měření rychlosti bylo Městskou policií Sezemice prováděno nelegálně. Účelem soudního řízení není prověřit skutkový stav pouze na základě takových spekulativních a účelových hypotéz, toto soudní řízení není inventurou postupu policie a správních orgánů, když důkazní břemeno leží na žalobci (srov. argumentace soudu výše). K námitce, která se týká vady výroků, soud uvádí, že výrok rozhodnutí je dostatečně určitý a nelze z něj vyvodit pochybnosti o jeho nezaměnitelnosti týkající se vymezení skutku a právní kvalifikace přestupku. Pouze v případě, když by správní orgán neuvedl náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, tak jen v takovém případě poruší správní orgán ustanovení o řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, který lze per analogiam aplikovat i na rozhodnutí o přestupku, kdy se vztahuje ke správním deliktům). Rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku, uvedení místa, času a způsobu spáchání, popřípadě s uvedením jiných skutečností, kterých je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky skutkové podstaty (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.6.2012, č.j. 6A 1/2011-73), přičemž v daném případě skutek je třeba řádně, a to místně, časově a věcně, tedy popisem vymežit, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 17.7.2002, sp. zn. II.ÚS 144/02). Zároveň je třeba konstatovat, že žalobce neuvedl žádnou důvodnou pochybnost o tom, že by se v místě měření nenacházela zmíněná dopravní značka, žalobce tedy v podstatě obvinil neprávem policisty z nesprávně provedeného měření. K takovým pochybnostem však neuvádí žalobce nic konkrétního, rovněž ze spisové dokumentace a z obou rozhodnutí nevyplývá, že by policisté vědomě či nevědomě prováděli měření v úseku, kde nebyl stanoven zmíněný rychlostní limit, či že by toto měření neprováděli na úsecích určených Policií ČR, či že by účelem měření rychlosti nebylo zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Pokud žalobce pouze tvrdí, že tyto podmínky měření nebyly prokázány, tak je to pouze jeho subjektivní pocit a ničím nepodložený a neprokázaný spekulativní dojem, uplatněný až v soudním řízení, když skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a v takovém případě se jedná pouze o nevěrohodnou námitku ve smyslu závěru rozšířeného senátu NSS v usnesení ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71. Pokud by tomu tak nebylo, tak by přestupce, který by se „vymlčel“ jak v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, tak i v odvolacím řízení, mohl v žalobě požadovat po soudu, aby provedl rozsáhlé dokazování za účelem zjištění, zda byl dodržen návod k obsluze, zda byly splněny veškeré podmínky zmíněného měření, tedy, aby soud provedl jakousi inventuru skutkového stavu projednávaného přestupku. To určitě smyslem soudního řízení, a to i ve světle zmíněného usnesení rozšířeného senátu NSS, rozhodně být nemůže. K tomu lze snad jen poznamenat, že i Ústavní soud k takovým spekulativním hypotézám v přestupkovém řízení uvedl, že *„prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu“* (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31.5.2016, sp. zn. II.ÚS 1050/15). Rovněž není pravdou, že by bylo v daném případě rozhodováno jen pouze na základě úředního záznamu, jak tvrdí žalobce v posledním žalobním bodu (VI). V daném případě vycházel správní orgán i z uvedené fotodokumentace a ze záznamu o přestupku. Sám žalobce se svou pasivitou v přestupkovém řízení připravil o možnost vznášet konkrétní věcné námitky s tím, že by v případě, kdyby tyto námitky mohly být důvodné, tak by mohl správní orgán provést další dokazování, např. výslechem strážníků Městské policie. K provádění dalšího dokazování v daném případě nebyl dán důvod, když skutkový stav

považuje krajský soud za spolehlivě zjištěný a námitky za účelové (srov. argumentace výše).

17. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
18. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 30. května 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce